

Parochie	1
In de pen	6
Kunst en cultuur	8
Klapstoel	9
Kerk	10
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Stuudiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER
Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofredacteur

Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Goirdts

Redacteuren

Erik De Smet, Nicole Lehocq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel

Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen

secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen
Persdienst Bisdom Antwerpen

Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen

tel. 03 202 84 30 (van maandag tot

woensdagmiddag)

fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@

kerknet.be

Diocesane redactie Brugge
Persdienst Bisdom Brugge

Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge

tel. 050 33 59 05

fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@

kerknet.be

Diocesane redactie Gent
Eveline Coppin

Bisdomplein 1
9000 Gent

tel. 09 225 16 26

fax 09 223 39 59

eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt
Persdienst Bisdom Hasselt

Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt

tel. 011 28 84 58

fax 011 28 84 78

persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Pers- en informatiedienst

Wollemarkt 15
2800 Mechelen

tel. 015 21 65 01

fax 015 20 94 85

aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING
Grafisch ontwerp

Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk

Patrick Claessens

PUBLICITEIT
Trevi Plus

Leopold II laan 53
1080 Brussel

tel. 02 428 21 03

fax 02 428 37 55

katrien.lannoo@treviplus.be

www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN
tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
Abonnementen en adreswijzigin-

gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteurs-

rechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen

ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet

verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

De kribbe als symbool van leven

„ Het Brusselse hof van beroep kende een forse schadevergoeding toe aan een ouderpaar en hun dochtertje, omdat het kind met een erfelijke aandoening werd geboren. Het meisje – dat inmiddels is overleden – leed aan de ongeneeslijke stofwisselingsziekte sanfilippo. Omdat het echtpaar eerder al een kind met die ziekte had gekregen, liet het tijdens de zwangerschap een prenatale test uitvoeren. Het resultaat was negatief. Maar al gauw na de geboorte, in de herfst van 1999, bleek dat het meisje toch de ziekte had. Het overleed in maart 2010

De ouders stapten naar het gerecht omdat ze, wetende dat ze tot een risicogroep behoorden, het kind nooit geboren hadden laten worden als de genetische test de ziekte had vastgesteld. Tegelijk startten ze in naam van hun kind een procedure op, omdat het meisje ongewenst is geboren. Ook al bevestigde het hof van beroep dat er geen oorzake-lijk verband was tussen het falen van de test en de handicap, het veroordeelde het UZ Brussel tot het betalen van een morele en materiële schadevergoeding van 400.000 euro aan de ouders en het kind. Vooral de schadevergoeding voor het kind, omdat het ongewenst is geboren – een som die uiteraard naar de erfgenamen gaat, de ouders dus –, is op zijn minst merkwaardig.

Een en ander leert hoezeer de vooruitgang van de medische diagnostiek nieuwe ethische dilemma's oproept, waarmee onze samenleving geen raad weet. Dat een kind via juridische weg aanklaagt dat het ter wereld werd gebracht, stemt niet alleen tot nadenken, het zet de deur open voor allerlei uitwassen en schadeclaims. Moet vanaf nu iedereen met een vermijdbare handicap een schadevergoeding worden toegekend, zeker als blijkt dat die door een of andere medische onzorgvuldigheid werd veroorzaakt? Als we zo voortgaan, is de kans groot dat binnen afzienbare tijd ouders die tot een risicogroep beho-

ren, maar toch een nieuwe zwangerschap aandurven, door de maatschappij worden aangeklaagd en vervolgd.

Bovendien kunnen we er niet omheen dat de eis van velen voor een perfect kind almaar meer beangstigende vormen aanneemt. In die mate dat het recht op abortus de bovenhand lijkt te halen op het recht op leven. Even beangstigend is dat deze diep menselijke problematiek aanleiding geeft tot juridische discussies waar vooral dure advocatenbureaus garen bij spinnen.

Hoe dan ook bevestigt deze evolutie de eenzijdige beeldvorming over mensen met een beperking. Al mogen we niet iedereen over dezelfde kam scheren. „Ik zou nooit een proces hebben aangespannen, wat ben je met dat geld? Ik had hun liefde voor geen geld ter wereld willen missen”, vertelde een vader van twee kinderen die eveneens aan sanfilippo overleden, in *De Morgen*. De vader dacht dat hij klaar was voor hun dood, maar dat bleek helemaal niet zo. „Als je zoveel verdriet hebt, weet je dat je kinderen echt gewild waren. De buitenwereld ziet dat misschien anders, maar voor mij waren mijn kinderen geen last, maar een lust.”

Terwijl u dit leest, is Kerstmis nabij. Het weze voor velen van ons – mensen met een beperking, zieken en noodlijdenden – een troost dat ook de menswording van God niet van een leien dakje liep. Er was geen plaats voor Hem in de herberg, lezen we in de Bijbel. Geen nood, dan maar in een kribbe in een stal. Daarom is de kribbe het symbool van onze redding, het levende bewijs dat het leven het haalt op de dood: een kind dat, ondanks alles, ter wereld komt in een gastvrije ruimte die door arme herders ter beschikking wordt gesteld. De hele aarde werd zodoende de vindplaats van God waardoor wij, met al onze beperkingen, geen ontheemden meer zijn. Met Hem mogen we de duizelingwekkende werkelijkheid benaderen vanuit een menselijk perspectief: kwetsbaar en allesbehalve perfect. 9

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Gebrek aan respect

KERK & leven, 8 DECEMBER 2010

Door omstandigheden verblijf ik afwisselend in België en in Duitsland. Hierdoor ga ik regelmatig naar de diensten in beide landen – in Duitsland soms ook naar de evangelische Kerk.

Wat me tegen de borst stoot, is het respect in België tijdens de vieringen. In Duitsland zal het bijvoorbeeld niet gebeuren dat men tijdens het Onzevader blijft zitten. Zondag maakte ik mee dat het koor het alleluja zong en dat de priester het evangelie presenteerde terwijl iedereen bleef zitten tot de lezing van het evangelie begon. Zijn wij dan zo tam en respectloos dat we niet meer aan het begin kunnen opstaan?

Ik dacht de jongste weken dikwijls aan de raad van mijn vader: „Ge moet nooit naar de kerk gaan voor een pastoor, maar ge kunt nooit uit de kerk wegblijven voor een pastoor.”

Pierre BOOGAERTS, Gent

Wie of wat steekt daar achter?

KERK & leven, 8 DECEMBER 2010

Ik ben heel erg geschrokken bij het lezen van uw column *Zondagsmis niet enige criterium*. Dat een krant als *Het Nieuwsblad* zich tot zulke praktijken leent om inderdaad „onvoldoende doordacht” de medewerkers te mobiliseren om precies in de alleerleegste kerken van Vlaanderen de kerkgangers te gaan tellen, is onvoorstelbaar en tart alle verbeelding. Men kan zich afvragen: „Wie of wat steekt daar achter?”

Is dat nog objectieve informatie verstrekken? Trouwens, in de federatie Knokke-Heist bijvoorbeeld zijn er zelfs in deze barre maanden elk weekend twintig missen, waaronder alleen al zeven in het Zoutekerkje bij de dominicanen. En de zwijgende meerderheid in Vlaanderen... blijft zwijgen. Jammer!

Roger PIETERS, Knokke

Kruisteken maken

KERK & leven, 8 DECEMBER 2010

Dat het aantal kerkgangers geen twintig procent meer bedraagt, ligt gewoon aan de kennis van de kerkelijke waarden. Vroeger gingen we met onze ouders of grootouders naar de mis. Als we terug thuiskwamen, werd er lekker gegeten en was het feest. Nu kan dat schijnbaar niet meer. Ook een kruisteken maken voor de maaltijd was doodgewoon.

De islamitische gemeenschap heeft dat al lang gemerkt, we voelen het door haar opdringerigheid in onze maatschappij. In de katholieke scholen bijvoorbeeld wordt er in het lager onderwijs nog een gebed opgezegd, maar de islamitische ouders protesteren daar tegen. Het is dan aan de school-directie om daar al dan niet op in te gaan. Meestal krijgen de moslims gelijk, want het gaat hier over geld. En hoe meer leerlingen, hoe meer...

Als ik iets mag aanraden, zou ik vragen aan alle priesters een aangename oproep te doen aan de mensen in de Kerk. Vraag hen hun kinderen mee te brengen. Vraag hen om bij elke maaltijd

een kruisteken te maken, zonder meer. Zelfs op restaurant. Dat ligt wel iets gevoeliger, maar waarom niet?

Ik zou hier nog verder willen op ingaan, maar ik laat dat aan jullie over. Eén ding is zeker: houd het eenvoudig en mooi.

Antoine PARISIS, via e-mail

Verdeelde Kerk

KERK & leven, 1 DECEMBER 2010

De lezersbrief van Romain Debbaud, *Voor wie kiest u?*, smeekt om commentaar. Hij schrijft: „Als Paulus zich vandaag tot de Vlaamse Kerk zou richten, zou hij weer eens gewoon de namen moeten veranderen: de een zegt 'Ik ben van Léonard', een ander 'Ik van Danneels' en een derde 'Ik van Gaillot'. En opnieuw zou hij zijn opsomming besluiten met de verontwaardigde vraag: 'Is Christus dan verdeeld?' – Paulus noemde in zijn brief Paulus, Apollos, Kefas en Christus.

Beste Romain Debbaud, wat heeft Paulus dan te zeggen aan de wereldkerken, wat zeg ik, onder meer aan het allegaartje van christelijke Kerken, kerkjes en kappellekens, waarbij de ene groep subkerken bij Luther zweert en de andere bij Calvijn, terwijl nog een andere het bij Byzantium houdt en onze Kerk bij Rome. De versplintering, ook binnen elke groep, is navolgent. Je kunt je dan verder afvragen waar Paulus zijn wijsheid vandaan heeft. Vermoedelijk hield hij zich aan de woorden van wat wij het laatste testament van de Heer kunnen noemen: „Opdat allen één zijn...” (Johannes 17, 21).

En waar komt de hopeloze verdeeldheid van de christenen vandaan? In de loop van de twintig eeuwen kerkgeschiedenis is de ene groep schriftgeleerden – nu theologen genoemd – na de andere opgestaan om zijn eigen zelfbedachte aanvulling op de boodschap van de Heer ten beste te geven, nieuwe Kerken te stichten, concurrenten te verketteren en pas enkele eeuwen geleden hun helaas ook een voorsmaakje te geven van de eeuwige pijn van de hel, die hen te wachten staan als zij zich niet tijdig zouden onderwerpen aan het door henzelf erkende gezag, versleten voor het enige goede.

Moeten wij niet veeleer gaan zoeken naar de essentie, naar wat wij met elkaar gemeen hebben in plaats van ons te verliezen in het zoeken naar wat wij toch nooit met zekerheid zullen weten zolang wij niet zijn aanbeld in het Eeuwige Leven? Er is niets op tegen dat wij ons onder het gezag scharen van welke voorganger dan ook, zolang wij maar niet gaan denken dat alleen wij de waarheid in pacht hebben en dat alle andersdenkenden er grandios naast zitten. Daar willen wij allemaal wel eens tegen zondigen.

Ik verwijs naar het slot van het boek *Der Anfang aller Dinge*, het is meer dan lezenswaard. Het komt uit de koker van Hans Küng, een schriftgeleerde, die wel het wijze vingertje opsteekt, maar die er niet op uit is een nieuwe Kerk te stichten en die niemand verkettert. Voor wie belangstelling heeft: er is een Nederlandse vertaling.

Pieter-Antoon D'HAESE, Stekene